

Keti Hopkins

Zvezda
JE
ROĐENA

Prevod Teodora Ilić

 izdavaštvo
vulkan

Beograd, 2014.

1.

Dan zaljubljenih

„Stigla je pošta, Lija“, doviknu mama prolazeći pored moje sobe.

Pogledala sam kroz prozor i videla poštarski kombi kako nestaje niz ulicu levo od naše kuće. Bio je divan i vedar dan, a pogled sa mog prozora bio je prelep. Videli su se stepenasti travnjaci i kilometri pašnjaka koji su se spuštali ka obali mora i našoj privatnoj plaži. Iako zvanično živim kod kuće već proteklih osam meseci, pogled koji vidim kada sklonim zavese i dalje mi je uzbudljiv i mnogo se razlikuje u odnosu na blok zgrada koji sam videla sa prozora đaćkog doma u Londonu.

„Evo, silazim“, odgovorila sam, a potom i otišla u kupatilo da pronađem neseser sa šminkom. Nije mi se žurilo da siđem. Danas ne. Bio je petak, 14. februar.

Dan zaljubljenih. To znači da će stizati čestitke, ali ne i za mene.

Dok sam nanosila sjaj za usne, setila sam se prošlogodišnjeg Dana zaljubljenih, kada sam još uvek bila u domu. Tada sam dobila gomilu čestitki. Imala sam i mnogo momaka. Džejsona, Maksa, Eliota, Lea, Edvarda. Ni sa jednim nije potrajalo. Niti smo bili srodne duše, niti smo bili u ozbiljnim vezama – samo ekipa koja se družila. Ali bilo je sastanaka. I čestitki. Slali smo ih jedni drugima čisto iz zabave ili da se neko ne bi osetio izostavljenim.

Život mi se mnogo promenio od kada sam se preselila ovde u Kornvol. Nova škola, novi prijatelji, sve novo osim ljubavnog života. Nisam bila ni na jednom jedinom sastanku otkad sam promenila školu. Zbog toga ništa nisam ni očekivala po pitanju čestitki za Dan zaljubljenih.

Tumarala sam po sobi spremajući se za školu, a onda me je radoznalost pobedila. Možda sam ipak dobila čestitku od nekog misterioznog neznanca koji je potajno zaljubljen u mene? Obožavalac koji će se kasnije otkriti i dokazati mi da je bolji od sladoleda sa karamelom i pekan orasima? Kako da ne, isto kao što u mom frižideru živi jeti, pomislila sam, uzela ranac i krenula niz stepenice.

Kada sam sišla, videla sam mamu kako pregleda hrpu koverti na pultu u kuhinji. Letimice me je pogledala i

sudeći po njenom pogledu, bilo je jasno da sam bila u pravu. Za mene, ništa.

„Nema veze“, rekoh ja. „Ionako nisam ništa ni očekivala.“

Mama odmahnu glavom. „Tim momcima bi bolje bilo da malo odu kod očnog.“ Ona pokaza na bokal na pultu. „Napravila sam sok. Cvekla, pomorandže i maline. Posluži se.“

„Mislim da ću ipak popiti čistu pomorandžu“, rekoh ja krenuvši do frižidera odakle sam izvadila sok od pomorandže.

Mama obožava da bučka sokove – delom iz zdravstvenih razloga, delom iz estetskih. Ona ima četrdeset godina, ali izgleda kao da joj je trideset, što pripisuje tim sokovima. Kaže da oni zadržavaju mladolikost i poboljšavaju kvalitet kože. Neki od tih njenih bučkuriša jesu fenomenalni, ali drugi su čudni, i to sa velikim Č. Pogledala sam u tamnocrvenu tečnost u blenderu. „Nadam se da nećeš ovo služiti na zabavi večeras?“

Mama se nasmeja. „Ne. Naravno da neću. Pićemo *belini* jer je tema žurke Venecija.“

„To je koktel u koji se stavlja šampanjac i sok od breskve, zar ne?“ To sam znala jer ih moja sestra Star voli. U svom stančiću na Noting Hilu u Londonu uvek ima flašu šampanjca i sok od breskve u frižideru. Ponekad joj se smejem kada je to jedino što ima u frižideru, i kada odem kod nje, obično moram sama da idem i kupim pravu

hranu. Nije da Star ne jede, jede ona, nego se samo radi o tome da ona jede u restoranima i retko kada je kod kuće.

Mama klimnu glavom. „Ima jedan bar pored trga Sv. Marka u Veneciji koji se zove *Kod Harija*. Poznat je po svojim *belini* koktelima.“

„*Kod Harija*? I ne zvuči baš italijanski. Više zvuči kao ime kafića na Ist Endu u Londonu.“

„Znam“, reče mama. „Ali isto tako možda na Ist Endu postoji poznati kafić koji se zove *La Dolce Vita* u kojem se služi najbolji čaj na svetu.“

Nasmejala sam se. Mama je obično u elementu kada treba da organizuje zabavu. Kada bi postojao idealan posao za nju, onda bi to bio posao organizovanja zabava, jer ih stalno priređuje i uvek planira sledeće. Tu je bez premca. To su uvek tematske žurke na kojima se ne štedi. Ovom prilikom, organizatori zabave bili su tu već nedeljama i uređivali prostor kako bi ličio na Veneciju jer će se održati maskenbal pod ogromnim šatorom na vrhu bašte. Imala sam osećaj da živim u hotelu ispred kojeg su parkirana kola za dostavu hrane dok su ljudi zujali unaokolo noseći ogromne cvetne aranžmane, okruženi ukrasnim trakama i rasvetom.

„Ima li neka čestitka za kornvolškog Kazanovu?“, pitala sam je.

Kornvolški Kazanova je moj stariji brat, Oli. On je u školi u Londonu ali dolazi jednom mesečno i ovde ima spisak obožavateljki, na kojem je i moja drugarica Ket.

Mama izbroja čestitke. „Tri. Ali većina devojaka zna da treba da pošalje čestitku na adresu doma jer će Oli biti tamo ove nedelje.“

„Valjda“, rekoh ja. „Štaviše, pošta je verovatno morala da angažuje još jedan dodatni kombi ne bi li se izborili sa gomilom čestitki.“ Oli je oduvek bio magnet za devojke. Ima mamine pravilne crte lica i plave oči, ali na tatu ima crnu kosu, za razliku od mene i mame koje smo plave. Dok sam pila sok, zapitala sam se da li mu je i Ket poslala čestitku. Između nje i Olija „nešto“ se desilo prošlog leta. Ništa zvanično, ali kad god su zajedno, na kilometar se vidi da se sviđaju jedno drugom. Ona zna da on ima fobiju od vezivanja, tako da i ne očekuje previše od njega. Mislim da je to jedna od stvari koje se njemu sviđaju kod nje i zato mu je toliko dugo interesantna. Ona se ponaša potpuno opušteno za razliku od drugih devojaka, koje su bukvalno kampovale ispred njegovih vrata ne bi li ga prisvojile. To je upravo i pravi način da ga odbiju, a Ket je sve to odigrala savršeno.

„Dobila sam jednu od tate.“ Mama se nasmešila spuštajući na sto ogromnu čestitku koja je bila ukrašena cvetovima. „On je, naravno, dobio tonu.“

Moj tata je Zak Aksford, pevač rok benda *Hot Sneks*. Bili su popularni osamdesetih i još uvek imaju gomilu vernih slušalaca koji ih nisu zaboravili, iako većina njih sada ima oko četrdeset godina. Ja ga zadirkujem da je kao Klif Ričards zbog njegovog sredovečnog kluba

obožavalaca. A ako se uzme u obzir njegov izgled iskusne rok zvezde, pohabane farmerke, kožne jakne i kosa do ramena, više liči na Mika Džegera nego na Klifa.

Otišla sam u hodnik, uzela jaknu i izašla napolje da sačekam Minu, našu kućnu pomoćnicu, da doveze *mercedes* iz garaže kako bi me odvezla u školu. Maks i Moli, naša dva šašava irska setera, dotrčali su uz uobičajeno lizanje i skakanje na rame. Barem me vi volite, pomislila sam kada me Maks umalo nije oborio na zemlju.

Nisam mogla da se otrgnem osećanju razočaranja zbog toga što mi nije stigla nijedna čestitka, iako sam govorila sebi da će tako i biti. Pusti to, nije ništa strašno, rekla sam sebi. Pa šta ako nemaš dečka? Barem imaš dobre prijatelje – Ket, Beku, Meka i Skvidža. Oni su stvarno kul, mada se razlikuju od ekipe iz Londona utooliko što veze ovde duže traju. Beka je sa Mekom već pola godine, a Ket se viđala sa Skvidžom nekoliko godina pre nego što su raskinuli prošlog leta, kada je ona pala pod čini kornvolskog Kazanove. Najduži period u kojem smo ja ili neko od mojih londonskih prijatelja bili u vezi jeste oko tri meseca. Niko nije hteo da se vezuje za jednu osobu.

Ipak, ova nova ekipa je sjajna i veoma lepo su me primili. Prošle godine, tog prvog dana u novoj školi, bila sam prestravljena. Pitala sam se da li sam promenom škole napravila ogromnu grešku. Nije da se meni nije dopadala stara škola, jeste mi se dopadala, i tamo sam

imala divne prijatelje – Taru, Atinu, Gabi, Sijenu, Izobel, Oliviju i Natali. Sve se promenilo kada su mama i tata ovde kupili kuću. Ja sam morala da odem u dom, a kako su svi moji prijatelji tamo imali kuće, bilo je noći kada sam bila baš usamljena. Povrh svega toga, do kuće sam vikendom prevaljivala baš dug put. Imala sam utisak da nikada ne provedem dovoljno vremena sa mamom i tatom jer sam stalno u vozu tamo-amo. Oliju to nije smetalo. On je hteo da ostane u domu, ali ja sam rekla mami da bih volela da se upišem u lokalnu školu i da živim kod kuće. Ona se nije protivila, niti je pokušavala da me ubedi u suprotno, čak ni u jednom jedinom trenutku. Mislim da sam joj nedostajala koliko i ona meni. Razgovarala je sa direktorkom škole i dogovorile su se da se upišem u prvi razred ove škole.

Kada sam krenula u novu školu, svi ostali kao da su se međusobno odlično poznavali, stalno su ćaskali i pričali o letnjem raspustu, svi su znali gde je koja učionica, gde je koji profesor i ko je kome prijatelj. I usred svega toga sam se našla ja, nova učenica iz prve godine, koja se pita gde pripada, ako uopšte negde i pripada. Sve ekipe i prijateljstva već su odavno bili ustaljeni i ja sam se pitala da li mi je suđeno da budem cele godine usamljenik, da stojim sa strane i posmatram ih. To mi se baš i nije dopadalo, a pritom mi je i nedostajala moja ekipa iz Londona. Ket je bila moj spasilac. Ponudila se da mi pokaže školu i odmah smo se ukapirale. Ona je

jedna od najprijatnijih, najiskrenijih, najnenapadnijih ljudi koje znam. Mama joj je umrla kada je imala devet godina i mislim da je zbog toga Ket odrasla preko noći. Bilo kako bilo, to je u njoj probudilo saosećanje za druge ljude koji su pomalo izgubljeni, možda baš zbog toga što se i sama osećala izgubljeno kada joj je mama umrla.

Čula sam da je sirena zatrubila pored garaže, duboko sam udahnila i pripremila se za neizbežnu inkviziciju u školi.

2.

Tajni obožavalac

Kada sam ušla, svi su bili u hodniku pored hola za priredbe. Pričalo se samo o čestitkama i žurki za Dan zaljubljenih, šaputalo se, kikotalo i gledalo ispod oka dok su svi pokušavali da pogode ko je kome poslao čestitku i ko je kome ostavio čestitku u ormarić ili ranac.

„I, koliko si ih ti dobila?“, upita me Beka.

„Ma, nisam ih ni brojala“, rekoх ja uz kiseo osmeh. Počela sam da brojim na prste. „Jedna od Robija Viliјamsa, jedna od Tobija Megvajera, jedna od...“

Beka se izbeči. „Ozbilјno?“

Ket je udari po ruci. „Ne, vidiš da se šali.“

Ja sam se smeјala. Beka je tako naivna. Ona misli da mi poznajemo svakoga jer je moj otac iz sveta muzike. „Koliko si ti čestitki dobila, Bek?“

„Samo jednu. Pretpostavljam da je od Meka“, reče Beka vezujući svoju dugu riđu kosu u rep. „Mislim da je i on poslao meni zato što sam i ja njemu. A ti, Ket?“

„Jednu. Ne znam od koga je. Prvo sam pomislila da je od Skvidža jer smo slali čestitke jedno drugom godinama, ali nije njegov rukopis. Prepoznala bih njegove hijeroglife čak i kad bi pokušao da promeni rukopis.“

„Mislim da bi ljudi trebalo da potpisuju čestitke za Dan zaljubljenih“, reče Beka. „Mnogo bi nas muke poštedelo kada bismo znali od koga su.“

„Negde ih i potpisuju“, rekoh ja. „Jedna moja drugarica iz stare škole je Amerikanka i ona kaže da ih u Americi ponekad potpisuju.“

„Da, ali onda ne bi bilo zanimljivo“, reče Ket. „Zabavno je kada pogađaš ko je.“

„Jesi li ti poslala Skvidžu čestitku?“, pitala sam je.

Ket odmahnu glavom. „Odnos između nas se promenio.“

„Jesi li poslala Oliju?“

„Nisam. Pretpostavila sam da je ionako uobražen jer će verovatno dobiti gomilu čestitki i bez mene. Ali ozbiljno, Lija, koliko si ih ti dobila?“

Pokazala sam jednu nulu palcem i kažiprstom.

„Nije mi jasno“, reče Ket. „Mislim, pogledaj kakva si. Prelepa, visoka, duga plava kosa, prozirno plave oči... ti si devojka iz snova za većinu dečaka! Očigledno je da *balave* za tobom kada se pojaviš i ne, ne odmahuj

glavom, sama sam videla. Po mojoj proceni, pola škole je zaljubljeno u tebe.“

„Da, ali neki momci odavde vole da se prave bitni“, reče Beka. „Znaš, misle da će da ispadnu mekušci ako urade nešto romantično, na primer da ti pošalju čestitku. Jadno, zar ne? Ovo svakako ne znači da se gomila dečaka ne zanima za tebe, Lija.“

„A zašto me onda niko nije pozvao na sastanak otkad sam se upisala u školu?“

„Ispod te mačo fasade kriju se obične kukavice“, reče Beka. „Plaše se. Ti si prelepa, cica sa naslovnice, i većina njih zna da nisu tvoj nivo. Momci preziru odbijanje više od bilo čega, pa zato mislim da se većina ne usuđuje da te pita jer se plaše da ćeš ih odbiti.“

„Slažem se“, reče Ket. „U svakom slučaju, ne propuštaš ništa naročito. Momci u našoj školi baš i ne prednjače u lepoti.“

Beka udari Ket po ruci. „Hm, izvini, a Mek?“

„Da naravno“, reče Ket. „I Skvidž, ali njih ne računam. Oni su nam drugari.“

Nisam ništa rekla ali sam duboko u sebi znala da bi Skvidž mogao da mi se sviđi kada bih to sebi dopustila. Međutim, ne upuštam se u to jer vidim da su on i Ket godinama bili zajedno, i da su i dalje veoma bliski prijatelji. Ne znam kako bi ona reagovala kada bi znala da mi se Skvidž sviđa, a ja ne želim da uprskam naš odnos. Zato mi je drago što sam samo dobar prijatelj sa Skvidžom.

Osim toga, mislim da i nisam njegov tip. Ja sam visoka i plava, a Ket je sitna i crna, i pritom nijednim postupkom nije pokazao da i on oseća isto prema meni.

„Džono Eplton je uvek tu“, reče Beka bacivši pogled na jednog visokog dečaka sa crnom jež-frizuroum iz trećeg razreda, koji je stajao pored vrata. „On je, maltene, čista desetka.“

„Da“, rekoh ja. „Sviđa mi se, ali kome se on pa i ne sviđa? Osim toga, on je zagrejan za Rouzi Kraford. Zato se ja povlačim. Krađa momka je protiv mojih pravila.“

„Šta nas briga?“, reče Ket. „Da li Oli beše večeras dovođi onog svog druga iz Londona, Majkla?“

Odmah sam pocrvenela. „Da, Majkl Bredli.“

„Da li Oli zna da ti se on sviđa?“, upita me Beka.

„Nema šanse“, rekoh ja. „I ne smete ni reč da zucnete. Umrla bih. Ne, nikada ne bih rekla Oliju jer bi mogao da pomisli da treba da mi učini uslugu i počne da provodadžiše. Ne, želim da se to desi spontano.“

Majkla sam znala od malih nogu i zaljubljena sam u njega od sedme godine. On baš i nije obraćao pažnju na mene, barem ne nešto naročito. Ja sam samo Olijeva mlađa sestra, neko koga će da „dere“ u tenisu i baca u bazen leti. Ali večeras sam planirala sve to da promenim. Nismo se videli gotovo godinu dana i kada mi je Oli rekao da će da ga dovede na maminu zabavu, mojoj mašti nije bilo kraja. Plan je bio da ubedi Majkla da dođu na školsku žurku sa svima nama. Tako ću

moći da se pokažem pred njim i dokažem ostalima u školi da nisam potpuno odbojna momcima. A posle kod mame... pa, ko zna šta romantična noć u Veneciji može da donese?

Kada se oglasilo zvono za kraj smene, za tren oka škola se ispraznila. Nije bilo sumnje da su svi imali svoje planove. Kuća, tuš, haljina, šminka, nazad u školu. Naš plan je bio da se okupimo kod Ket, tamo se obučemo, odemo na školsku žurku i zadržimo se oko sat vremena, a onda se preselimo kod mene, na maminu ekstravagantnu žurku. Rekla je da mogu da pozovem koga god želim iz škole, ali ja sam pozvala samo Ket, Beku, Skvidža i Meka.

Možda je smešno, ali od kada sam se doselila ovde, ponekad se osećam pomalo čudno po pitanju toga koliko je moja porodica bogata. Kao da ne želim da neko pomisli da se razbacujem ili hvalim. Sve što sam oduvek htela jeste da budem normalna i da me ljudi prihvate, i to je bilo lako u mojoj staroj školi, jer su roditelji mojih drugara bili bogataši ili poznate ličnosti. Na trećoj godini čak je bila i jedna princeza. Ovde, ipak, ljudi nisu toliko bogati i ponekad sve što vide jesu skupa kola, velika kuća i slava moga tate. Ono što ne znaju jeste to da mama i tata vode veoma miran život. Oboje su baš kućni tipovi. Mama najviše voli da izigrava baštovana po

dvorištu, da gaji biljke i povrće, a tata je najsrećniji kada je u studiju gde preslušava muziku ili kada gleda TV. Ali ostali to ne vide. Oni vide tatu na TV-u svaki put kada daje intervju, što u poslednje vreme i nije toliko često. Ili u spotovima na MTV-u. Oni misle da je on princ rokenrola. Kao kornvolški Ozi Ozburn. Nisam ja kriva što sam njegova ćerka, a ovde samo želim da budem Lija – ne Lija, ćerka poznate rok zvezde Zaka Aksforda. Tu postoji razlika i ponekad može da navede ljude iz škole da steknu pogrešnu sliku o meni. Verovatno zato i krijem svoju porodicu i držim ih, da se tako izrazim, iza scene.

Požurila sam kući da uzmem odeću i odem kod Ket. Kada sam stigla dočeka me je pravi haos. Bilo je još više ljudi koji su jurcali okolo nego što ih je bilo jutros. Tema Venecije je stvarno dobila oblik. Muzički trio je imao probu u holu, a duž hodnika stajali su ukrasni svećnjaci koji su vodili do desnog krila kuće gde je stajao ogroman šator, spreman za zabavu. Biće stvarno fantastično, pomislila sam videvši mamu kako daje poslužiteljima još neke instrukcije.

„Da li se Oli vratio?“, pitala sam je.

Ona pokaza glavom na stepenice. „U sobi je sa društvom, i... da, Lija, ostaviću nekoliko maski u tvojoj sobi za tebe i tvoje društvo da ih stavite kada se vratite sa školske žurke. Nemoj mnogo kasno da ostaješ, okej?“

„Okej. Hvala, mama“, rekoah ja. Oli je sa društvom. Ko je još tu osim Majkla, pitala sam se preskačući po dva stepenika. Nije ni bitno, što ih je više, to bolje. Brzo sam skoknula do sobe da se očeshlam i prsnem malo *šanel kristala* pre nego što odem da se pozdravim i, ako me sreća pogleda, konačno nateram Majkla da me primeti kako treba po prvi put.

Čim sam otvorila vrata, ugledala sam plavu kovertu na mom krevetu. Na njoj je, predivnim rukopisom, bilo ispisano moje ime. Brzo sam je otvorila. Bila je to čestitka sa nacrtanom crvenom ružom. Unutra je pisalo:

*Za devojku sa prozirnim očima od tajnog
obožavaoca koji će da sačeka pravi trenutak
da se pokaže. Srećan Dan zaljubljenih.*

Uz to su stajala i tri poljupca.

Osetila sam nalet uzbuđenja dok sam zagledala kovertu ne bih li našla neki trag. Bez markice je, znači da ju je neko sam ovde ostavio, ili je od nekoga ko je u kući.

Hmmm, zanimljivo, pomislila sam čuvši Olijev i Majklov glas u hodniku.